

EL CEL D'ALMATRET

Hi ha gent forastera del nostre entorn, que encara no coneix el poble d'Almatret i, al veure que nosaltres hi venim tan sovint, es pregunten que hi deu haver en aquest poble tan lluny per ells, per poder-ne gaudir, ja que se'ns omple la boca quan en parlem.

En principi els hi explico més o menys el mateix que faria tothom, els hi dic que hi ha l'Església, l'Ermida, el Pou de la Vila, la Presó, els Miradors, les Piscines, els vells Xalets de la Fabrica de Cement i l'Embarcador, les mines, també que alguns dies hi ha Mercat a la Plaça i per descomptat, l'amabilitat de la gent.

Després els hi explico allò immaterial del que disfrutem cada dia: la tranquil·litat i el silenci, i que en aquest ambient de tranquil·litat i silenci gaudim d'una sensació especial....., és el plaer de l'observació del CEL.

Només cal esperar la foscor d'una nit sense núvols (n'hi ha moltes), situar-se per exemple al pla de l'Ermida de Sant Joan, aixecar el cap i gaudir de l'espectacle.

És un privilegi veure aquest cel en el que hi ha més estels que enlloc, la Via Làctia esplendorosa, les constel·lacions tan ben remarcades, els planetes Venus, Júpiter i Mart, i, quan toca, la Lluna plena.

També en el cel d'aquest poble he vist els cometes Halley (1986), Hyakutake (1996) i el formidable Hale-Boop (1997).

En fi, crec que tenim un poble petit i allunyat però que vivim en un lloc extraordinari que ens permet gaudir d'aquest cel, com van fer els nostres avantpassats i el mateix que veuran les futures generacions del nostre estimat poble d'Almatret.

Quim Sitjà

GRÀCIES

Una amiga meva d'Uruguai amb la qual darrerament tenim pòques ocasions de veure'ns em diu sempre: *No hi fa res si ara no ens veiem tant, tu ja fa temps que has entrat a formar part de la meva vida.* Suposo que això és el mateix que em passa amb Almatret, que ja s'hi va quedar fa anys aquí amb mi. Dir Almatret és anomenar la base consubstancial de molts records i segurament també de com sóc, de com som molts dels que anàvem al poble a passar les vacances.

Érem petits i després ens vam fer adolescents, i aquells estius eren llarguíssims i lliures, i Almatret, el nostre paradís, era un món sencer i a l' hora abastable i confiàble. Eren estius feliços. Recordo com arribàvem al poble i paràvem al carrer Maials, sis hores després d' haver sortit de Barcelona, mig marejades encara, tot i haver fet cadascuna de les parades de rigor, amb el gust de Biodramina a la boca, una cosa inútil com n' hi ha poques, i amb la tensió i les expectatives inevitables: *Qui hi haurà? Em voldran a la colla encara?*

L' recordo també com els nervis es fonien com si fos "magia potagia" i l' estiu començava de veritat, i que després d' un parell d'hores ja baixàvem a tota pastilla pel carrer Maials amb la *Catxarreta de la risa* cridant: PADRINA. I la padrina que cosia al solar sempre feia adéu amb un somriure. I durant l' estiu ens feiem grans amb la nostra cosina. A vegades ens quedàvem a dormir a casa-seva i una nit d' aquelles, la gata va venir a criar sobre el nostre llit i allí, amb una lluna clara molts juntetes i tranquil·les, vam veure aquell naixement com si fos una petita joia, tot tan ben fet i tan net. Després a l' endemà, a la tieta no li en va fer tanta gràcia, però això ja és una altra història de la qual ni me'n recordo. Recordo més les coques i les madalenes. Perquè la meva madalena de Proust era la de casa el Cadirarire. I també les amigües, L' Anna Mari, l' Anna-Maria, la Montse, la Mari Mar, la Magda i la Rosa Mari. I l' Elisenda. I la Gemma i la Salomé.

I els amics, és clar.

I Lucecita a la ràdio. I l'entrada de casa la Torre. Primer el gronxador i després les funcions a la placeta i a la plaça, i les guitarres i el riu, i Serós i la discoteca. I així ens vam anar fent més grans encara i potser Almatret se'ns va quedar petit però quan vam trobar algú amb qui pensàvem valia la pena compartir-hi la resta de la nostra vida el vam portar al poble perquè entengués tot allò que tantes vegades li havíem explicat. I resulta que li va agradar tant que vam decidir anar-hi a passar les vacances, i després també amb els nens. I que en una d' aquestes el nen va dir "mama, aquí hi ha una bicicleta verda molt rara". I així va ser com la *Catxarreta de la risa* va aparèixer de nou a escena amb tota l' alegria despreocupada d' aquells estius nostres a Almatret. I que sigui per molts anys.

Núria

Curiositats

ENIGMA D'ESTIU

Durant aquest estiu es tracta de trobar una paraula que te cinc vocals i mes de vint lletres.

Solució a l'enigma anterior :

En primer lloc s'encén el primer i el segon interruptor, al cap d'un moment s'apaga el primer i s'encén el tercer, a les hores es pot entrar dintre de l'habitació.

Si la bombeta està apagada i calenta és el primer interruptor

Si la bombeta està encesa i calenta és el segon

Si està encesa però encara freda és el tercer

Si està apagada y freda és el quart.

EQUIP GARBINADA	
Coordinació: ●.....	
Glòria Arbonés, Núria Pujol i Jordi Santaulària.	
Redacció: ●.....	
Glòria Arbonés, Miquel Ballesté, Miquel Camarassa, Pilar Lax, Alícia Pons, Núria Pujol, Verònica Pujol, Mònica Rius, Jordi Santaulària.	
Editorial: ●.....	
Núria Pujol, Mònica Rius, Alícia Pons	
Muntatge: ●.....	
Miquel Ballesté, Ferran Pallàs	
Fotos: ●.....	
Miquel Ballesté	
Amb la col·laboració de l'Excl. Ajuntament d'Almatret:	
Telèfon/Fax : 973 13 80 13	
E-mail : ajuntament@almatret.ddl.net	